

Personer som dem, jeg nævnede, ikke kunne appellere inden for den ordinære Appelfrist, hvorfor han ikke kunde indvarsles dertil. Af den ganske simple Grund, at der ikke er nogen som helst Sikkerhed for, at han inden den ordinære Appelfrists Udløb faar at vide, at der overhovedet har været anlagt en Mortifikationssag, eller overhovedet er afsagt en Mortifikationsdom. Jeg vil bede erindret, at i de almindelige Tilfælde ved Retssager, hvor jo Appelfristerne ere gældende, berører den afsagte Dom kun selve Sagens Parter, og Sagens Parter have fuld Adgang og Anledning til at faa at vide, naar Dom er afsagt. Mod dem gør man altsaa ikke Uret ved at fastsætte en Appelfrist, selv om den maatte være sat meget kort. Den, der ikke er Part i Sagen, er ikke bunden ved Dommen og behøver ikke at iværksætte nogen Appel for at gøre sine mulige Rettigheder gældende. Her foreligger derimod det ejendommelige Tilfælde, at der afsiges en Dom ifølge Stævning rettet til alle og enhver, hvor det maa siges, at alle og enhver ere Parter, enten mødte eller udeblevne Parter, i den førte Retssag, og Dommen derfor i sig selv maatte vedrøre dem alle. Naar man nu finder det nødvendigt at foreskrive, for at en saadan Dom overhovedet kan gives, at en Række af Personer ikke skal have nødig at lade sig nøje med den almindelige Indkaldelse til alle og enhver, men ere saa interesserede i Forholdet, at de skulle have en særlig Indkaldelse, forekommer det mig at være den klare og logiske Konsekvens deraf, at man paa den ene eller den anden Maade maa slaa fast, at denne Dom, skønt den ellers berører alle og enhver, dog ikke berører disse særlige Personer, naar de ikke have faaet den dem tilsagte særlige Indstævning. Det forekommer mig, at man naturligst kommer til Udførelse heraf ved at give saadanne forbigaaende Personer ubegrænset og uindskrænket Ret til Appel. Det kan naturligvis være ubehageligt for den servitutforpligtede, men dels ligger jo Sagsanlægget i hans Haand, saa han kan gøre, hvad der bør gøres, og hvad der kræves, dels forekommer det mig, at hans Ret i alle Tilfælde maa staa tilbage for den servitutberettigede, hvor denne virkelig har nogen Ret til at fastholde Servituten. Det er jo ikke saaledes at forstaa og kan ikke forstaas saaledes, at en af de i § 3 nævnte Personer skulde kunne faa Dommen omstødt, selv om han i og for sig intet Krav havde paa Servituttens Opretholdelse. Han vilde kun kunne faa Dommen omstødt,

naar han skulde have været stævnet og ikke er bleven det, og Dommen i første Instans af denne Grund har faaet et andet Udfald, end den vilde have faaet, hvis han var mødt. Jeg vil fastholde mine Ændringsforslag og anbefale Tinget at stemme for dem.

Justitsministeren (Goos): Lige over for den sidste Udtalelse vil jeg gøre opmærksom paa, at vi dog ogsaa kende adskillige andre Mortifikationssager, som netop den Lov, jeg før citerede, Loven af 11te April 1890, ogsaa omhandler, og angaaende disse sættes Varslerne til 6 Maaneder, idet den Bestemmelse om den almindelige Appelfrist, som samme Lov indeholder, ogsaa gælder Mortifikationssager. Saa i alle andre Mortifikationssager vil en saadan ganske særlig Udvidelse eller Tilintetgørelse af enhver Appelfrist være ukendt. Naar det nu siges, at denne Ordning bør gælde, fordi der ikke her skal finde en særlig Indstævning Sted, maa jeg svare, at for alle de Tilfælde, alle de almindelige Sager, hvor særlig Indstævning er nødvendig, gælder det samme, at Appelfristen binder disse, selv om det Tilfælde maatte forekomme, at en Domstol havde dømt en Person, uagtet han ikke var indstævnet. Det bliver fra begge Sider betragtet som en bestemt Afvigelse fra vore almindelige Procesregler, hvis dette Forslag vedtages, og det vilde særlig komme i Strid med Øjemedet med denne Lov, fordi der i ethvert Tilfælde vilde vedblive at svæve en Usikkerhed over dette Folium, en Usikkerhed, som ikke bliver fjernet, fordi Servituten bliver udslettet, da Udslettelsen kan omgøres efter en maaske sent indtrædende Appel. Dette Ændringsforslag vil jeg derfor ikke tilraade Tinget at vedtage.

Alberti: Mellem Mortifikationssager efter det foreliggende Lovforslag og almindelige Mortifikationssager er der den store Forskel, som det ogsaa forekommer mig, at den højtærede Minister nævnede, at i almindelige Mortifikationssager er der overhovedet slet ingen, som skal have særlig Indstævning. Der er man gennem Tidernes Praksis, gennem Bevillingspraksis kommen til den Anskuelse, at man kan henvise alle, der have Interesse i det paa-gældende Forholds Opretholdelse, til at læse de offentlige Blade og derved paase, at der ikke foregaar nogen Mortifikationsdom dem til Skade. Det er vistnok en Opfattelse, som hviler paa en fejl An-